

чала у време од скоро године дана. Рад је извршен на орографској основи у зоне и то лонгитудинално, али се није заборавила ни попречна подела (Алпи, Alpi, Alpes, Hochalpen, Преалпи, Prealpi, Petites Alpes, Voralpen). При попречној подели узето је као граница развође, док су границе у уздужној подели долине и увале. Комисија се трудила, да задржи традиционална имена, али, наравно, у италијанском облику. У уздужној подели одржана је такође подела у троје : Западни, Средњи и Источни Алпи, који су подељени у 26 секција.

Ова подела је од значаја у првом реду за Италијане. Она може имати и практичне вредности у науци и школама, јер се избегава збрка. Ми се на овакав рад не би ни освртали, кад не би тим били тангирана. У Алпе убројила је поменута комисија читав Истарски Карст и све планине од западне наше државне границе до линије Снежник-Љубљана. Зашто се управо у овом делу није комисија заинтересовала за врло богату литературу по том питању, или је била вођена другим циљевима, који нису научни ?

И. Синдик.

Ugo Giusti: Lo sviluppo della popolazione italiana fra il 1911. e il 1921. (L'Universo, Anno VI, 1925, Num. 2, с. 97—117.).

Италија је имала 10. јуна 1911. 34,671.377 становника, а 1. децембра 1921. 37,142.886 у старим границама, а са добивеним покрајинама 38,710.576. Ако се за ново добивене покрајине узме у обзир статистика из 1910. год., онда прираст износи 6,75%. Највећи пораст има Лацио, па Венето, Лигурија, Сицилија и Емилија, са више од 10%. Мање од средњег прираста имају Венеција Ђулија, Пјемонт и Базиликата; у Аbruзи, Мализе и Венецији Тридентинској становништво је остало скоро непромењено.

И. Синдик.

A. Demangeon: Les Iles Britanniques. (Géographie Universelle, tome I, 1—320 с., са 80 карата у тексту, и 113 фотографија и картом у боји ван текста. Paris, A. Colin, 1927, Bd St. Michel 103, 80 фр.).

Позната су изврсна дела *Traité de Géographie Physique* од Еманиела де Мартона и *Géographie Humaine* од Жана Брина, у којима су обухваћене све гране Опште Географије. По замисли пок. Видала де ла Блаша, члана Института, и под уредништвом Лисиена Галое, професора Сорбоне, почела је излазити Посебна Географија. Њен је задатак да о свима областима земљине површине да синтезу данашњег географског знања.

Као прва свеска ове збирке изашло је дело А. Деманжона, професора Сорбоне, о Британским Острвима. Сем увода, дело има три одељка. У *Уводу* писац показује како се Британски Архипелаг развио у данашњу државу и у данашњу колонијалну силу. У *Првом Делу* дат је општи преглед природних и културних особина, и истакнуто како се становништво ових острва није још стопило у један народ. У *Другом Делу* проучене су поједине области, а нарочито индустријски крајеви, који су се развили око угљених басена, и велике луке, у које је жив саобраћај привукао многобројно становништво. У *Трећем Делу* приказује се општи карактер британског привредног живота, и нарочито се расправља британски колонијални проблем.

Писано живим и лаким стилем, и богато илустровано, ово Деманжоново дело даје врло тачну, врло потпуну и врло живу слику Британских Острва. Ово би дело требало да има књижница сваке наше средње школе.

Б. Ж. М.

A. Demangeon: Belgique, Pays-Bas, Luxembourg. (Géographie Universelle, tome II, 1—250, са 53 карте у тексту, и 82 фотографије и картом у боји ван текста. Paris 1927, A. Colin, Bd St. Michel 103, 60 fr.).

Друго дело ове збирке, такође из пера А. Деманжона, посвећено је Белгији, Холандији и Луксенбургу. Иако су Белгија и Холандија мале простором, ипак су оне врло значајне по својој улози у свету. На примеру ових двеју земаља може се најбоље видети, како се људском делатношћу и малом простору може дати велика вредност. Знатан део области овде је великим напорима освојен од мора. Када се у Белгији, нарочито са развитком индустријског живота, знатно повећало становништво, пољопривреда се у њој почела врло интензивно развијати. Али Белгија мора извозити своје фабрикате и куповати предмете за исхрану; отуда њен напор да одржи своје место у светском саобраћају и политици. И Холандија се развила трговином, и створила и одржала у Малајском Архипелагу велико колонијално царство.

Као у првом Деманжоновом делу тако се и у овом другом види темељна обавештеност и потпуна висина погледа.

Б. Ж. М.

Die deutsche atlantische Expedition auf dem Vermessungs- und Forschungsschiff Meteor. (Zeitschrift d. Gesellschaft f. Erdkunde z. Berlin, 1927, Nr. 7, 8.).

Прошлог лета завршена је немачка океанографска експедиција на броду *Meteor*, која је испитивала Атлански Океан на јужној хемисфери. Испитивање је трајало више од две године. Нацрт и упуства израдио је, пред своју смрт, познати океанограф Алфред Мерц. На супрот ранијим експедицијама, *Meteor* испитује систематски све физичке особине целокупне водене масе једног океанског басена. Експедиција је била врло добро опремљена, и материјално и стручњацима, као још ниједна до сада. У њој је учествовало четири океанографа, два метеоролога и по један биолог, геолог, минералог, и хемичар. При крају је узео учешћа и геофизичар Дефант. Од велике су помоћи били и стручно образовани официри Немачке Ратне Морнарице.

Брод се, ради проматрања, задржавао на 310 станица а океан пребродило у дужини од 67.000 морских миља. У прокрстареном путу од Ј. Америке до Африке обрађено је 14 графичких профила. Ово је право систематско испитивање једног целог океанског простора. На основу извршених мерења дошло се до детаљнијег познавања компликоване субмаринске конфигурације једног дела Атланског Океана. Откривене су неке, још непознате, веће дубине (Сандвичка, највећа дубина јужног Атланског Океана 8060 м.); детаљно је премерен Средње-Атлански Гребен; и пронађени неки нови гребени (Гинејски) са знатним висовима („Оркан“ близу Гог Острва и „Агулас“ јужно од истоменог рта).

Посебно су изучаване физичке и хемијске особине у појединим басенима до самога дна. Из свих дубинских профила, с обзиром на распоред температура, садржину соли и гасова дају се запазити ра-